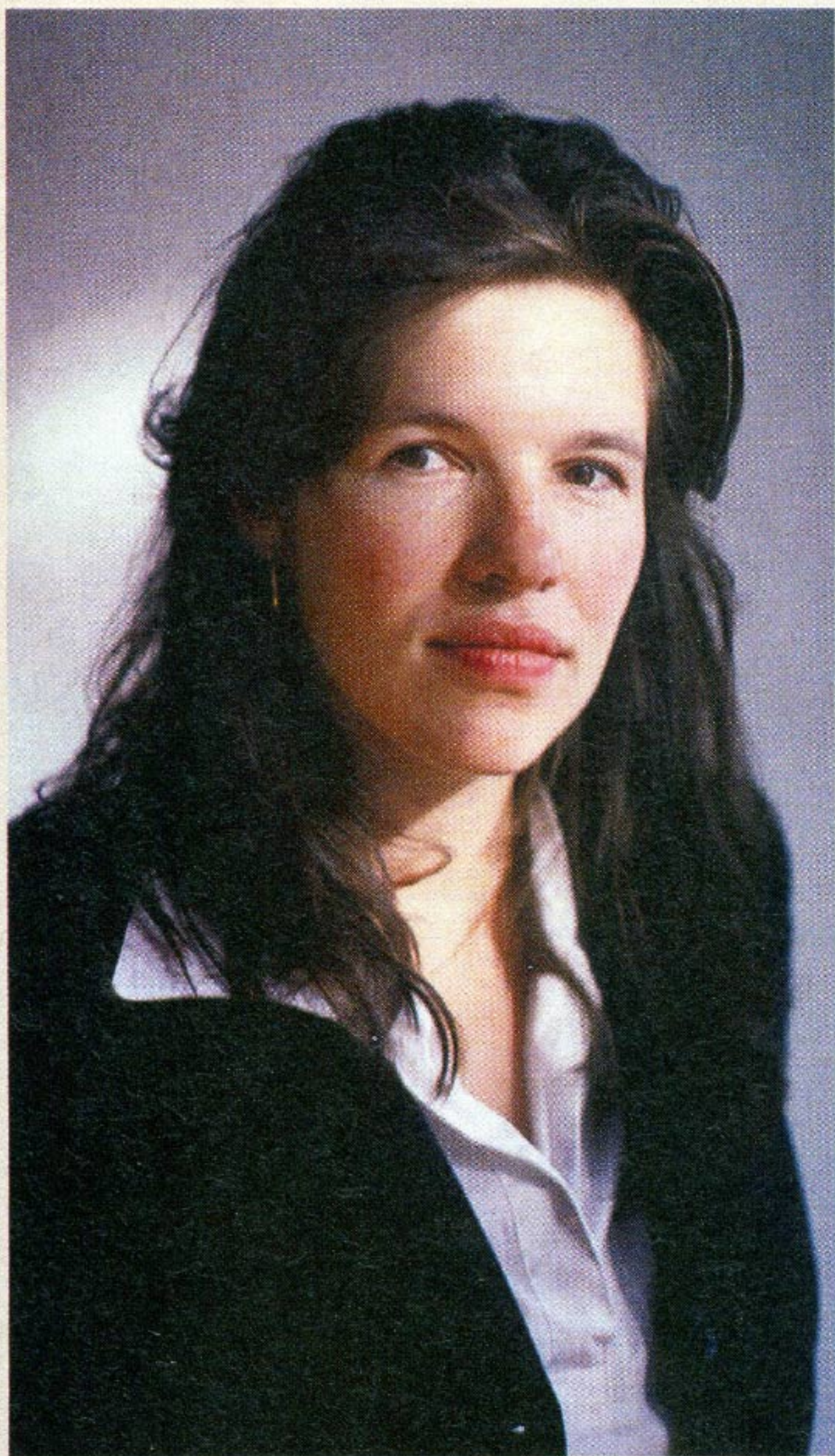

In de serie *Oude rot, jonge hond* praten twee collega's over hun vak. Ter gelegenheid van de oprichting van de *Scriptschool* onlangs in Utrecht, deze week: scenarioschrijvers Hugo Heinen en Simone van Dusseldorp. Beiden werken regelmatig voor televisie en moeten regelmatig de strijd aanbinden met omroepdramaturgen. Daarbij is drama duur en de omroepen moeten bezuinigen.

door ILSE VAN DER VELDEN

Personalia

Simone van Dusseldorp (35) studeerde cum laude af aan de Rietveld Academie en deed daarna de Filmacademie. Haar afstudeerproductie *Waterlanders* werd bekroond met de Grolsch Award (beste eindexamenfilm). In 2000 won zij de Korte Filmprijs van de NPS met *Het*. Voor de VPRO-jeugdserie *Geheime gedachten* won zij dit jaar zowel de Prix Jeunesse als een Gouden Beeld. Momenteel schrijft ze ondermeer aan een nieuwe kinderserie voor de VPRO, *Geheimen van het schoolplein*.

Simone van Dusseldorp

Ik ben woordblind; ik had nooit gedacht dat ik ooit nog eens met schrijven mijn geld zou verdienen. Na de Rietveld wilde ik films maken maar toen ik terecht kwam in de wereld van de subsidiegevers merkte ik dat je dan wel een degelijk scenario nodig hebt. Op de Rietveld was dat niet nodig. Daar was één velletje met daarop je idee wel voldoende.

Met het Startstipendium dat ik toen kreeg kon ik naar de Filmacademie. Een jaar, dacht ik, om voldoende vakkennis op te doen. Maar het was zo leuk dat ik ben gebleven. Bij de Rietveld hebben ze bij wijze van spreken drie camera's, op de Filmacademie was een hok vol *dolly's* en apparatuur. Het was een lui-land, ik hoefde niemand te spreken over apparatuur, ik kon het zo gebruiken. Ik zat ook in zo'n inspirerende klas, met uitersten Dana Nechustan en Ian Kerkhof.

Wegzappen

'Ik werk niet vanuit een plot. Ik begin met een beeld, een scène of een idee en schrijf daar altijd heel veel omheen. Langzaam destilleer ik daaruit een scenario. Pas na de Filmacademie maakte ik voor het eerst een film met een plotmatig verhaal. Dat was een *Lola Moviola*, een korte film voor de VPRO. Die werkwijze was voor mij nieuw en het is belangrijk geweest voor mijn ontwikkeling. Het is niet makkelijk om de

filmwereld binnen te komen. Orlow Seunke, mijn coach op de Filmacademie, heeft me wijsgemaakt. Toen is het gaan rollen. Voor de NPS heb ik toen een *Novelle* gemaakt. Dat was een leerschool op het gebied van werken voor de omroep. Daar moet je leren samenwerken met omroepdramaturgen. Die lezen je scenario en vragen je om nog een versie te maken, en nóg een. Dat was ik niet gewend. Aan een goede dramaturg kun je veel hebben, maar als je van vijf mensen kritiek krijgt bestaat het gevaar dat je de weg kwijtraakt, en je eigenheid verliest. Een goede scenarioschrijver moet altijd zijn eigen intuïtie volgen.'

Druk

'Mooi aan dit vak is het moment dat je gaat draaien, wanneer je hetgeen je thuis in je eentje hebt geschreven op de set allemaal echt ziet worden. Film is toch de mooiste manier om een verhaal te vertellen. Minder fijn is dat je veel alleen zit. Je moet het toch alleen doen, dat schrijven. En als je vast zit is dat zwaar. Dat zit je achter je computer, te wachten op een idee. Je moet in dit vak een lange adem hebben. Ik hou van auteursfilms. Mijn voorbeelden zijn David Lynch en Dennis Potter, allebei filmauteurs met een opvallende stijl. Ik geloof in eigenwijze films. Een scenario moet vanuit één gedachte komen, en vanuit een eigenwijze blik op de wereld. Ik ben van mening dat alleen zó goede films kunnen ontstaan. Maar het lijkt alsof de eigenzinnige film hier in Nederland een beetje in de verdrukking komt vanwege het toenemende belang dat er wordt gehecht aan bezoekersaantallen. Dat geldt ook voor kwaliteitsdrama op tv. De druk vanuit de omroepen neemt toe, kijkcijfers worden steeds belangrijker. De laatste tijd speelt dat heel sterk, zelfs bij het Filmfonds. Het lijkt of het roer is omgegooid. Ik begrijp het wel, je moet zorgen dat voldoende mensen kijken. Drama is ongelooflijk duur. Maar het is belangrijk dat we ook persoonlijke films blijven maken. Die gaan toch vaak over specifiek Nederlandse thema's. En waar kom je die op het witte doek anders nog tegen?'

Wegzappen

'Toen ik begon had ik me voorgenomen om voor mijn dertigste mijn eerste lange speelfilm te maken. Dat is nu dus al te laat, ha, ha. Nou, voor m'n veertigste dan. Ik heb niet meer zo'n haast, omdat ik vind dat die speelfilm helemaal van mij moet zijn. Als ik shots lang wil laten staan moet ik dat kunnen doen, dan wil ik er niet aan hoeven denken dat mensen misschien wegzappen. Dit is een vak waar je je leven aan kunt spenderen, waarin je blijft groeien. Ik hoop in dit vak te blijven. Maar ik denk niet dat ik ooit voor andere regisseurs ga schrijven.'